

בטענתו. נזכרנו בדבריו של הגרי"ל חסמן זצ"ל, המשגיח בשיבת חברון, אשר כתב על אחי יוסף, אשר ברגע מסוים כאשר היו כלואים במצרים אמרו: "אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו, על כן באה עלינו הצרה הזאת".

כך כותב הגרי"ל בספרו "אור יהל":

"שהרי עניין מידה כנגד מידה, מחסדי השי"ת הוא. כדי ללמד לאנוש בינה במה חטא ובמה פגם. והשבטים הקדושים בידעם כי אין מיתה בלא חטא ואין ייסורים בלא עוון, עמדו מיד על מדוכה זו ופשפשו במעשיהם לשוב בתשובה שלימה לפני בוראם... ומכיון שראו בצרה זו שבאה עליהם - חוסר רחמנות עליהם, דקדקו ומצאו קלקול מידה זו בהם, ומצאו כי חטאו באחיהם יוסף אשר התחנן אליהם בצרת נפשו ולא שמעו אליו... צא ולמד שכל מה שנגלה להם דבר זה רק כעת כשבאה עליהם הצרה הזאת... שכל זמן שלא הרגישו בצרה לא עלה על דעתם הגדולה שיש במעשה המכירה מן החטא והגנאי כלל וכלל מה שאין כן בבוא עליהם הצרה - תיכף הכירו ואמרו "אבל אשמים אנחנו". מזה נבין בינה את גודל מעלת הייסורין שמרכיזן ליבן של בני אדם, ומקרבינן אותם אל האמת אף לאנשי אמת", כי על עצם המכירה לא חזרו בהם אך מדוע התקשח ליבם ולא ריחמו על אחיהם יוסף. כלומר, יש משהו בטענות אותו יהודי שהופיע בבית הכנסת, הניח את ניירותיו ונעלם...

כי לא ראינו בצרת אחינו

יהודי חסידי הופיע בתפילת שחרית בבית הכנסת בו התפללנו. הניח דפים על השולחן ומיהר להסתלק. ככל הנראה ניסה להפיץ את בשורתו גם בבתי כנסת אחרים. בדף מודפס זה ניסה להפנות את תשומת לבנו לעובדה שפשיטת הרגל של חברת "חפציבה" פגעה בעיקר בזוגות חרדיים. אלו ראו בעיניים כלות כיצד חלומם לדירה התנפץ. אותו כותב טען, שגזירה זו נחתה על הציבור החרדי כעונש על כי לא חש במלוא מובן המילה בצערם ובכאבם של היהודים עקורי גוש קטיף. הכותב נימק את טענתו/תחושתו, במספר ציטוטים התומכים בדעתו.

האשמה זו עוררה ויכוח נוקב בין מספר מתפללים שקראו את הדף.

ואנו, ששמענו את הוויכוח הסוער, חשבנו שיש משהו